

ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ... ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Συγγραφική ομάδα: Μαθητές Δ1 του 6ου Δημοτικού Σχολείου Βύρωνα

ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ... ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ξημέρωσε εκείνο το Σάββατο που είχαμε δώσει όλοι ραντεβού έξω από την Εθνική Βιβλιοθήκη, στο κέντρο της Αθήνας.

Ήμαστε η Αθηνά, η Κρίστη, ο Μαρίνος, ο Σέργιος, ο Κωνσταντίνος, ο Τεό και ο Γιάννης, συμμαθητές εδώ και τέσσερα χρόνια και αχτύπητη ομάδα! Κάθε μέρα περνάμε μαζί ώρες με μαθήματα, αθλήματα και διαλείμματα, τα απογεύματα με ατελείωτες ώρες παιχνιδιού και διασκέδασης.

Εκείνη η μέρα όμως ήταν διαφορετική. Ψάχναμε ιδέες για τον 2^ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Παραμυθιού.

Στεκόμασταν μπροστά στη θεόρατη πόρτα της Εθνικής Βιβλιοθήκης, λίγο αμήχανοι άλλα και ενθουσιασμένοι για την καινούρια εμπειρία. Δεν φτάναμε το χερούλι της πόρτας. Ούτε και ο πιο ψηλός ο Μαρίνος... δεν υπήρχε λοιπόν άλλη λύση από να βασιστούμε στις ακροβατικές ικανότητες του Τεό.

Έδωσε ένα σάλτο στις πλάτες του Γιάννη, κρατώντας γερά τον ώμο του Κωνσταντίνου, σκαρφάλωσε και κατάφερε να σπρώξει το πόμολο.

Η πόρτα άνοιξε και αντικρίσαμε μία ψηλοτάβανη αίθουσα. Δεξιά - αριστερά, αμέτρητα ράφια άλλα δυστυχώς... ήταν ΑΔΕΙΑ.

Μόνο στο βάθος, υπήρχε μια σιδερένια, σκουριασμένη ραφιέρα με εγκυκλοπαίδειες. Βαδίζαμε με αργά βήματα προς τα εκεί. Την προσοχή μας τράβηξε μια παλιά, σκονισμένη χειρόγραφη εγκυκλοπαίδεια.

Η Κρίστη με την Αθηνά, με περιέργεια τράβηξαν προς τα έξω ένα βιβλίο και άνοιξαν τυχαία μια κιτρινωπή σελίδα στο γράμμα Α.

Ένα απόκοσμο φως πέρασε από τα μάτια μας. Ένα αεράκι δρόσισε τα πρόσωπά μας. Το αεράκι δυνάμωσε και έγινε ανεμοστρόβιλος, μας σήκωσε ψηλά και μας τράβηξε με δύναμη μέσα στο βιβλίο. Στριφογυρίζαμε μέσα στον ανεμοστρόβιλο μέχρι που μας πέταξε στο εσωτερικό μίας σπηλιάς.

-Τι έγινε ρε παιδιά; ψέλλισε κάποιος από μας.

-Μην φοβάστε! μουρμούρισε κάποιος άλλος.

Γύρω μας τοίχοι στο χρώμα της άμμου, πάνω στους τοίχους πλάκες με ιερογλυφικά γράμματα.

Αρχίσαμε να εξερευνούμε τον χώρο τριγύρω.

Στο βάθος διακρίναμε κάτι που έμοιαζε με μνημείο και το πλησιάσαμε. Ήταν ένας τάφος. Στο επάνω μέρος ζωγραφισμένη μια εντυπωσιακή γυναίκα με μπλε φόρεμα, μαύρα λαμπερά μαλλιά και χρυσά στολίδια στις άκρες τους. Τα τεράστια μάτια της μάγευαν. Όταν αγγίξαμε το πρόσωπό της, άναψαν δύο πυρσοί δεξιά και αριστερά του τάφου.

-Είναι η Κλεοπάτρα! Η βασίλισσα της Αιγύπτου, φώναξε ο Κωνσταντίνος.

-Να και το αγαπημένο της γατάκι! είπε η Αθηνά.

-Πώς θα βγούμε από εδώ; ρώτησε ανήσυχα ο Σέργιος.

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση του

διακρίναμε κάτι τρομαχτικές σκιές να έρχονται προς το μέρος μας. Ήταν λευκές φιγούρες τυλιγμένες με άσπρες γάζες.

-Βοήθεια!!! Ουρλιάξαμε τρομαγμένοι όλοι.

-Ελάτε όλοι από δω, βλέπω μια πιθανή έξοδο πίσω από τον Τάφο, μπορεί κάπου να οδηγεί, φώναξε ο Μαρίνος.

Τρέξαμε όλοι μαζί, προς τα εκεί. Ο Κωνσταντίνος άρπαξε έναν πυρσό και σκαρφάλωσε κάτι πέτρινα σκαλιά. Όλοι τον ακολουθήσαμε. Οι μούμιες μάς ακολουθούσαν κι εκείνες αλλά εμείς ήμασταν πιο γρήγοροι.

Τα πέτρινα σκαλιά κατέληγαν σε έναν αδιέξοδο κυκλικό χώρο όπου από ένα μικρό άνοιγμα έμπαινε λίγο φως.

-Είμαστε καταδικασμένοι!!!, φώναξε απελπισμένα η Κρίστη. Τεό, μου έλεγες το πρωί ότι έχεις δυναμιτάκια από το Πάσχα...

-Ναι και βέβαια, τα ΕΧΩ ΜΑΖΙ ΜΟΥ!!!

Ο Τεό ψαχούλεψε τις τσέπες του και έβγαλε ΕΦΤΑ

δυναμιτάκια!!! Ένα για τον καθέναν!!!

-Όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε, είπε αισιόδοξα ο Κωνσταντίνος.

-Όλοι μαζί ενωμένοι, εμπύχωσε την μικρή μας ομάδα η Αθηνά.

-Δεν έχουμε φωτιά!, διαπίστωσε ο Μαρίνος.

-Οι πυρσοί, ξεφώνισε ο Σέργιος.

Προσεχτικά αφήσαμε τα δυναμιτάκια μπροστά στο άνοιγμα και η Αθηνά πλησίασε τον πυρσό κοντά, για να ανάψουν.

-Κάντε δύο βήματα πίσω, συμβούλεψε ο Σέργιος. Σε δέκα δευτερόλεπτα θα σκάσουν!!!

Αρχίσαμε να μετράμε αντίστροφα...

10, 9, 8, 7, 6...

-Οι μούμιες μάς έχουν πλησιάσει!!!

5,4... μια μούμια αρπάζει τον Σέργιο απ' το πόδι, ο Μαρίνος με δύναμη την κλωτσάει, η μούμια φεύγει στον αέρα και οι γάζες ξετυλίγονται. 3,2,1,

ΜΠΟΥΜ!!!

Εκτοξευόμαστε στο φως και προσγειωνόμαστε στη ζεστή χρυσή άμμο. Τότε βλέπουμε μπροστά μας ένα άγαλμα με πρόσωπο ανθρώπου, σώμα λιονταριού, και τεράστια φτερά αετού. Είναι η Σφίγγα.

-Εκεί μέσα ήμασταν, διαπίστωσε η Κρίστη.

-Σπάσαμε τη μύτη!, αναφώνησαν ο Τεό και ο Γιάννης έκπληκτοι.

-Πρέπει γρήγορα να φύγουμε από δω, άλλα πώς;;;

Πριν προλάβουμε να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της καταστροφής, Αιγύπτιοι αξιωματούχοι μας οδήγησαν στο παλάτι του βασιλιά. Ήταν ένα υπέρλαμπρο κτίσμα στις όχθες του Νείλου. Η καρδιά μας χτυπούσε δυνατά...

Σε λίγο άρχισαν οι ανακρίσεις.

-Πώς προκλήθηκε η καταστροφή του μνημείου; μας ρώτησε.

Η Αθηνά ψύχραιμη απάντησε πως η περιέργεια για το άγνωστο μας έφερε στην αρχαία Αίγυπτο. Το μόνο που προσπαθήσαμε ήταν να ζήσουμε την περιπέτεια και ν' αποκτήσουμε εμπειρίες.

Ο βασιλιάς άκουγε προσεκτικά...

Ύστερα πετάχτηκε ο Κωνσταντίνος και μίλησε για τον αιγυπτιακό πολιτισμό και τη συμβολή του στα γράμματα, στις τέχνες, στις επιστήμες.

Ο βασιλιάς άρχισε να χαμογελά. Δεν μπορούσε να κρατήσει κακία στα ταραγμένα προσωπάκια

μας. Κατάλαβε πως το ταξίδι για τη γνώση μπορεί να οδηγήσει καμιά φορά σε παρεξηγήσεις και ατυχήματα. Έτσι, πριν προλάβουμε να το καλοσκεφτούμε, διέταξε τον ανεμοστρόβιλο να μας σηκώσει ψηλά και να μας στριφογυρίσει.

Κλείσαμε τα μάτια μας, κρατηθήκαμε σφιχτά κι όταν τα ανοίξαμε, είχαμε βρεθεί πίσω στη βιβλιοθήκη. Κλείσαμε με τρόπο το βιβλίο και το αφήσαμε στη θέση του.

-Αυτό που ζήσαμε μπορεί να γίνει το παραμύθι

μας !!! είπε η Κρίστη

-Ναι, αλλά δεν θα πιστέψει κανείς ότι όλα αυτά έγιναν, μελαγχόλησε η Αθηνά.

-Δεν πειράζει, αρκεί που το ξέρουμε εμείς! Πάμε γρήγορα σπίτι να ξεκινήσουμε το γράψιμο!!!

Το βράδυ μάς βρήκε κουρασμένους, τον καθένα σπίτι του να σκέφτεται όσα έγιναν. Απ' την τηλεόραση ακούστηκε το σήμα απ' το έκτακτο δελτίο ειδήσεων...

«Διακόπτουμε τη ροή του προγράμματος για μια έκτακτη είδηση. Το άγαλμα της Σφίγγας στην Αίγυπτο υπέστη βανδαλισμούς από αγνώστους σήμερα το πρωί. Οι ζημιές είναι σημαντικές και οι πιο εμφανείς στην περιοχή της μύτης. Οι δράστες παραμένουν ασύλληπτοι...

-Μα πώς; αναρωτηθήκαμε μέσα μας.

Το βράδυ στον ύπνο μας ζωντάνευαν όλα όσα είχαμε ζήσει. Κάπου στην άκρη υπήρχε η μορφή του Αιγύπτιου βασιλιά που μας στήριξε στο ταξίδι της γνώσης και της περιπέτειας.

Πόσα πολλά μάθαμε, πόσα πολλά νιώσαμε!

Την επόμενη μέρα, όλη η παρέα συναντηθήκαμε στις κερκίδες του σχολείου, ενώσαμε τα χέρια και δώσαμε όρκο φιλίας για το κοινό μυστικό μας.

Αυτό ήταν το δικό μας ταξίδι ...ως την άκρη του ονείρου!

*Ως την άκρη του ονείρου ...
όλοι μαζί | 0*

**Η συγγραφική ομάδα
του**

Δ1 τμήματος του 6^{ου} Δημοτικού Βύρωνα

- Βελλάς Σέργιος – Ταξιάρχης
- Νεονάκης Κωνσταντίνος
- Μπράχα Κριστιάνα
- Μακρόγλου Ιωάννης
- Κολέτσος Θεόδωρος
- Παπαγεωργοπούλου Αθηνά – Χριστίνα
- Τζώρτζης Μαρίνος

Συντονίστρια εκπαιδευτικός: Παπαλόη Βασιλική